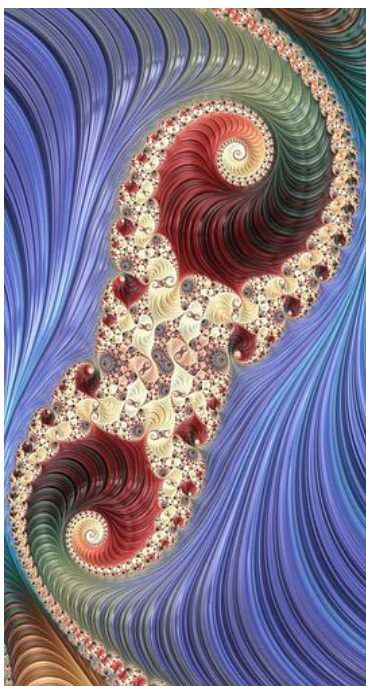

Ženy v čase
Σ6NΛ Λ C926

Eva Hyžinská

Obsah:

Sny pútnickej duše	.....	2
Strom života	.....	32
Zbohom, láska	.....	51
Ahoj, život	.....	83
Luciin návrat	.....	94

**Venované mojim nevestám, ktoré majú radi
niečo, čo sa nikdy nestalo. Alebo stalo?**

Sny pútnickej duše

Spomínaš, ako pršalo, keď sme sa naposledy videli na stanici. Aj slzy mi tiekli rovnakým prúdom, keď sa míňali stromy popri nekonečných koľajniciach a moje Tatry utekali niekam dozadu, aby sa stratili v nízkej hmle.

A to sme sa lúčili len na niekoľko mesiacov. Vtedy som snívala o návrate, no teraz sa toho bojím a dúfam, že tieto riadky nikdy nebudeš čítať, radšej sa budem tváriť, že je všetko v poriadku na mojej ceste za zárobkom. Listy, ktoré dostávaš, sú plné klamstiev aj dobra, aby Ťa nenapadlo vypraviť sa za mnou. Môj spiatočný lístok dávno stratil platnosť, možno aj pas, ktorý mi vzali.

Aj tu prší. Mám dojem, že stále, lebo keď sa budím, dažď klepoce známym zvukom na svietiacu reklamu, ani nemusím otvoriť ešte oči, aj tak vidím pochmúrny výhľad na ulicu plnú obrovských reklám žiariacich do dažďa, čo vábia hostí do svojich útrob. Bar. Bistro. Všetko nastrkané vedľa seba, večne plné dychtivých a žiadostivých očí, čo ťa vyzliekajú z beztak skoro žiadneho oblečenia, ak sa tak dá nazvať pásik okolo bedier, čo vyzerá ako nepodarená viazanka. Iba tvoja kamarátka, chladná kovová tyč, láskavo vpíja vlhkosť pokožky vlniacej sa v rytme vášnivej hudby burcujúcej chlapské zmysly. Potoky alkoholu, hnedé, biele, farebné, ktoré musím

po vystúpení ponúkať, no našťastie aj mne ich chuť dáva zabudnúť na to, čo musí prísť, aby som nedostala bitku, ak nebudem po vôli toho, tamtoho, alebo kto to bude dnes? Ešteže je ich denne niekoľko, zlejú sa tak do jedného odporného pocitu, prilepeného v útrobach o litre fernetu, môžem sa vyhovoriť na kyslosť citrónu, že môj výraz má na vine on a nie holá pravda. Tá je len moja. Ak sa odtiaľto dostanem, budem ospevovať jazykové kurzy veľkej intenzity medzi mnou a zakalenými očami klienta, ktoré však nepokračujú podľa môjho priania, pretože bohužiaľ, často blabocú nezmysly, ako v nejakom nárečí, ich hatlanina ma výdatne uspáva.

Po doznievajúcom výkone ma násilne zauchami preberie boss, no ako vždy dobre mieri, aby som nemala modriny, vtedy by som mala na pár dní pokoj, mohla by som sa konečne vyspať. Možno aj zistiť, či prší aj cez deň. A konečne si zasnívať o Tebe a našich.

-Dobre sa učíš dievčatko. Teba je tu škoda. Zarobiť sa dá vonku lepšie, pozri, aké peniaze doniesla Inka od susedov - hundral si otec pre seba, no dobre vedel, že ho dychtivo počúvam.

Ani mne sa nechcelo mlátiť prázdnu slamu niekde v kancelárii za pár stoviek, keď ma šminky a handry stáli nekresťanské peniaze, našim pomaly dochádzala trpezlivosť pri neustálom vyťahovaní peňaženky. Aj na vkladnej knižke na moje veno sa čísllice točili nejako pospiatky, nedaj boh, keď to zazrú doma, hubovej polievky dostanem neúrekom, možno ma aj vyhodí .

Zarobiť to musím naspäť, ešteže mi ostalo na lístok, pre dobro otcovej duše aj spiatočný, nech spáva v pokoji.

Pribalil mi aj listový papier, ktorý znesie na počudovanie plno výmyslov a klamstiev, vidno, že ho vyrobili u nás, ten tunajší by určite zmenil farbu.

Už viem odkiaľ mala Inka od susedov tie kruhy pod očami, moje v zrkadle majú rovnakú farbu, len som sa mala opýtať, ako sa odtiaľto dá dostať. Dvere tu síce majú, no asi zle postavené, lebo sa o všetky, čo vedú von, opiera holohlavý chlap siahajúci plecami do neba. Mám dojem, akoby aj zmena povahy bola infekčná.

Obe sme stále tárali, neposedeli na jednom mieste, jeden frajer nám bol málo. Tancovať sme chceli aj po rozvidnení, privčas pre nás prestala hudba hrať. Len deň na spánok bol prikrátky. Tak, ako tu. Keď sa vrátila z cudziny, nikde som ju nemohla dostať. Zaliezala predo mnou do myšacej diery, už len keď ma spoza záclony videla sa blížiť k jej domu. Vtedy som nevedela pochopiť údes v jej očiach, ak sa čo len aj kútikom oka oprela na nevýrazné písmená BAR pri prechádzke mestom, ožiarené slnkom. Svietiaca reklama vyvolávala u nej paniku. Raz po takom zážitku mi zmizla z očí na týždeň. No ty si sa rozhodla, čert ťa ber, vďaka za návod, ako sa dostať von. Hundrala som v duchu. Ahoj, starena, lieč sa sama. Ja už odchádzam. Tu stále prší, tam bude určite svietiť slnko, veď len tu je život šedivý svojim stereotypom, povinnosťami, aj prázdnyimi slovami. Keď sa vrátim, moja znalosť cudzej reči mi bude bránou k lepšiemu zamestnaniu. Musím zvládnuť perfektne jednu, ak budem šikovná aj viac, veď koľko rečí vieš, toľkokrát si človekom.

-Tu máš, toto si obleč, boss si želá zmenu kostýmu. Preber so konečne, lebo ťa príde osobne zobudiť, to neprežiješ, vieš, že po vyšplhaní sa toľkých schodov je úžasne dýchavičný a

zlostný. Má potešenie z bitky.- hodila po mne zlatisté priesvitné nič spolubývajúca, ktorej ruština pripomínala moju rodnú reč, preto sme sa podvedome neustále držali pri sebe a chránili navzájom. Obom rečiam nerozumeli a tak sme mali niekedy aj súkromie, mohli sme ohovárať na všetkých a všetko.

-Len neviem, ako skryjem svoje kosti do tejto záclony,- pretáčala svoje previsajúce bruško na všetky strany a chichúňala sa. -Ešteže sa aj to niekomu páči.-

Mám rada jej chichot, nikdy mi nepripadá veľmi umelo, aj keď sa silí, dodáva mi optimizmus. Keď ona plače, tak jej požičané vrátim. Ešteže ju odniekiaľ vymenili pre deduška, minul na ňu nošu peňazí, keď však umrel, napodiv sa zasa niekto našiel, tak zostala. Učí ma, ako prežiť. Vďaka nej mám menej odrenín na tele i duši.

-Ja viem, že cesta bola otrasná, ale ideme na nové pracovisko, do nového sveta nové šaty !- trvala na svojom monológu, mne to vždy vytláčalo bolesti hlavy po tých otrasných práškoch, čo nám pridávali do čaju pri presune, potom sme prespali aj prechod hranicami, vždy bolo do prvého stretnutia otázne, akú reč na nás vybalia. Pobyt v Anglicku mi dal základ, na čo sa dalo nabaľovať aj iné. Otec mal

pravdu, moja schopnosť učiť sa reči prekonávala aj nárečia, ktoré robili problém Nasti. Túto svoju zaostalosť za mnou hravo prekonávala pohľadom a hmatom zblízka. Ešte sa od nej musím veľa učiť.

Sme povahou aj postavou absolútne rozdielne, až sa navzájom dopĺňame. Doma by som ju nikdy nevzala so sebou, také tlsté drevo, čo ma teraz denne presviedča o svojom pôvabe pri úžasnom cite na rytmus a tie snivé pohyby! Keby sa mládenci nehanbili a nebáli o svoju prestíž, mohli by si ju užiť aj zblízka, takto sa musia uspokojiť s mojou štíhlou kostnatosťou. Niečo za niečo.

- Už som sa dávno chcela opýtať na čo myslíš, keď si na placi?-

-Neviem, iba vnímam hudbu, nesie ma to mimo priestor, niekam preč z tmy a štipľavého dymu, ktorý pripomína hmlu medzi stromami, horami, niekde ešte vyššie. Realita sa mení na sen.- Usmiala sa svojim povestným materským úsmevom Nasta. Asi ten lúbia dedkovia.

-Si božská.-

-Sen je božský, je to minulosť s budúcnosťou. Neboj sa dievčatko, ona si nás nájde.-

-Už aby to bolo ! Lebo to čakanie ma zabije.- Neodpustila som si patetickú poznámku pri chvatnom natáhaní môjho nič na bedrá.

-Skôr nám jednu zavalí boss!- Chvatne ma strká dolu schodmi, som prinútená bežať, aby mi náhodou nepristála na chrbte, ak zmením rytmus.

Prebehli sme popri holohlavej opache, ktorý sa pre zmenu holí len na hlave, aby som mu nevidela plešinu, no tú by som mu zazrela až z pódia, pretože takto dovidím len jej na bradavky spod rozopnutej košele. Mám ho však rada, lebo sa mi usmieva vždy do očí spod obrovskej brady a fúzov, staral sa naposledy o moje modriny, čo nechtiac pristáli na mojej tvári, ja som tak mala konečne pár dní pokoj, nosil mi hojivé obklady, aj keď, bola som ubolená, no zároveň aj lenivá, čo len nos vystrčiť spod páchnucej prikrývky. Vždy lepšie ako triasť bruchom ,až dostanem kľč na tvári od neustáleho úsmevu. Zaň je však príplatok.

-Tak vás dámy vítam, sme v Taliansku, nie nebojte, nie v Ríme, ale v nejakom zastrčenom meste, no podľa množstva

chtivých pánov tu chvíľu pobudneme - smial sa do fúzov. Mávaním ruky rozhrnul ťažkú clonu dymu a látky.

Fakt. Bar, na ktorom ledva držala strecha, určite tu nepršalo pekných pár rokov, ani kvapku by totiž nezniesla a zrútila sa, červený, ako inak, možno plyš, no na veľkých miestach vysedený potah kresiel, čo sa začínal tváriť ako diera. Iba klienti mali živý a chtivý výraz. Zatiaľ.

Začali sa mi triasť nohy, nebol to strach, možno chlad, možno zima, možno hlad. Fantastická zmes ničoho a všetkého zároveň. Nové miesto malo na mňa rovnaký tlak a zároveň výzvu. Možno odtiaľto sa mi podarí ujsť. To som si vždy myslela s príchodom na nové miesto. Dávalo mi nádej na útek,

no s počtom ich obmien zo mňa vyprchávala bojovnosť a snaha. Zmeniť niečo na zabehanom stereotype.

To som tak nenávidela, až som sa ocitla na mieste, ktoré nebolo tým, po akom som túžila. Adresa bola presná, služba istá, zárobok občas došiel na adresu rodičov, ja som nemala peniaze na cestu, ani pas, keby som mala chuť ísť preč. Ako strácam odvahu, pribúdajú peniaze, voľnosť, otupievam, možno po tých čajoch, čo dostávam aj mimo presunu. Keďže neviem dátum, prestala som vnímať čas. Vianoce a výrazné sviatky sa veľmi u nás neprejavujú, len ak voľnými stoličkami v miestnosti, kde naraz vidíte aj do druhého kúta cez redšiu dymovú clonu, s jedným darčekom, ak má boss dobrú náladu a veľký zárobok. Ten však prizná málokedy. Nič mu nie je dosť. Aj tak všetko premrhá Cica.

Blondatá, modrooká potvora, ako z rozprávky je vynechaná z posluhy klientom, aj zo zmeny farby vlasov, ktorú ako jediné spestrenie zaviedol pri novom mieste. Sama neviem, ktorá mi viac pristala, pomaly sa opakujú, no trh je bohatý na rôzne varianty. Aj dĺžky som mala všetky, zistila som, že vlasy zaručene narastú. To je istota. Takže podľa tohto som už bola všade, to by som zistila, keby ma pustili do mesta. No takto je to len možné si potvrdiť na vracajúcich sa mužských častiach, ktoré víria okolo v dlhých nociach a krátkych dňoch.

Zatiaľ mám len jednu istotu navyše. Biely plášť doktorov pri povinných prehliadkach. "Zdravá!" v rôznych rečiach. Zatiaľ.

Keď nebudem, budem riešiť potom. Alebo nie? Neviem, tie, čo nepočuli podobnú vetu, niekam mizli, ja som im

závidela. Hlúpo, ale predsa. Približne tuším, čo ich čaká zo strany choroby, veď nie som taká nevzdelaná a viem, ako sa tieto choroby prejavujú, čo ma desí, ale aj tak im závidím. Možnosť úniku. Pred realitou zadymeného baru a hlúposťou bossa. Jeho

náladami, čím tromfne aj požiadavky klientov.

Spomínaj čerta, on si sedí uprostred pódia, starý, plešatý, s prevísajúcim bruchom cez okraj nohavíc, nedbanlivo prekríženými na nohami na stoličke, čo pristala k novému miestu. Neisto vŕzgala, ako sa na nej knísal, už - už sa mala rozpadnúť pod prekysnutým sudom. Okolo krku mu bola ovinutá Cica, vycierala na nás zuby, týmto nezameniteľným výrazom dávala každému najavo, že len ona vládne bossovi.

-Tak, deti moje, nastal čas, aby sa naše cesty rozišli!- Krv sa mi nahrnula do tváre, rozbúchalo sa divo srdce. Snažila som sa upokojiť, no videla som, ako aj ostatné reagujú. Na tvárach sa im menila celá škála pocitov. Od radosti až do zúfalstva. Čože, ako teraz ostaneme na ulici šliapať chodník? Čo budeme jesť a kde spať?

Nechal nás ešte chvíľu tešiť sa, že sa konečne dostaneme z tejto prekliatej slučky, zmizneme v cudzom svete, no asi len pre to, že nemohol lapiť dych. Pri dýchavičnom kašli mu vyšiel pot na čelo, nie a nie prestať. Konečne!

-Nebojte sa, je o vás postarané. Tu Angellino, je nový majiteľ mojich dievčat. -ukázal niekam do prítmnia, keď sa mu spoza ruky vynorila postava mladého muža. Aká príjemná zmena,

po tomto sude natahovať sa s niekým iným. Aj Cica neisto zosunula ruky z bossa, no ten si ju pridržel dosť pevne, lebo sa jej úsmev skrivil od bolesti, no možne aj od žiaľu, že nový pán už je

pre jej modré oči tabu.

-Odchádzam. Starý dlh Angellovmu otcovi splácam!-ukázal na nás .

- Dobrý tovar, rob si s ním čo chceš, mám len jednu podmienku, táto ide so mnou.- Ťažko fučiac sa dvíhal, Cica mu akosi nechotne pomáhala, oprel sa celou váhou o jej plece, no ona na odchode zúfalo na nás pokukovala, pokiaľ nezmizli za ťažkým závesom. Ako ho rozhrnul, do svetla reflektoru sa vyhrnul kúdol prachu, čo zostal visieť vo vzduchu.

-Súhlasím. Dúfam, že budeš mať dobrú opatrovníčku!-uškrnul sa mládenček.

Postavil sa na bossove miesto. Svetlo ho naplno zalialo. K nám reflektor nebol nikdy taký, ostro by odhaloval všetky chyby, no on akoby ani žiadne nemal. Meno mu určovalo všetky danosti. Anjel. Už viem, nie môj princ z rozprávky, čo som si vysnívala, ale socha Dávida ho vystihovala, ideál chlapa. Konečne niečo, na čo sa dá pozerat!

-Na vašej práci sa nič nemení, za rovnakých podmienok ostávate tu. Zatiaľ. Postupne si vás všetky preskúšam, niektoré nahradím, zmením vám zaradenie. To je tak robota na

mesiac. Ktorá máte záujem o postup a viac peňazí, pripravte si požiadavky, poviete mi ich.-

Ešte aj hlas mu znel príjemne, dal sa počúvať, len tá angličtina, trhala mi uši, plietol si slová, používal nič nevýrečné - hm-, keď hľadal vhodný výraz.

-Dnes sa otvára už o za chvíľu, buďte preto milé, usmievajte sa.-

To bol posledný pokyn, svetelný lúč už ostal svietiť len na smeti na javisku.

Chvíľu sme ešte nejako divne pozerali na seba, do svetla sa vynorila stará baba, riadne tučná, opášaná v zástere, smeti nahnala veľkou metlou na lopatu, pitoreskne zo zdvihnutými rukami sa uklonila na všetky strany, odpochodovala do tmy.

Ozval sa potlesk, reflektor zhasol, rozsvietili v sále. To bol na nás pohľad! Prebral ma až štuchanec do boku. Nastí svietili oči, usmievala sa naširoko.

-Kam zízaš? Čo si videla?! Ducha?- chichúňala sa a ťahala ma za ruku ku stolíku. Kým som si stihla sadnúť, stiahla ma ráznym pohybom zo stoličky.

-Podme sem, radšej k baru, potrebujem to zaliať, uvidíme, či tu majú bežný štandard.- razila si cestu pomedzi stuhnuté dievčatá, ktoré sa tak, ako ja, zarazene preberali k životu.

Svetlá stlmili, miestnosť sa pomaly plnila rôzne oblečenými panákmi, takú zmes som už dávno nevidela. Jeden

podľa poslednej módy vedľa deduška z minulého storočia. Nové miesto.

- No tak mi už konečne povedz, čo ťa tak ohúrilo?- švitorila.- Dva fernety !- rozkázala cez plece, pritom pozerala na mňa.- To nevieš, že tieto táraniny som už počula niekoľkokrát?-

Niekde akoby ma seklo, vidina lepších podmienok sa začala vytrácať.

-Vážne?! - neveriaco som do seba hodila pohárik, uznanlivo som pokývala hlavou. - Značkový! - Napodiv aj pohár bol vyleštený, nehodil sa k okoliu.

-Bude nám menej zle,- chichotala sa. - Mala som už dvoch bossov, tento je tretí, ale aj najkrajší, zlepšuje sa to, ale nie pre mňa,- naprávala si výstrih do správneho tvaru, lebo deduško od vedľa nevedel odtrhnúť oči od jej bujných tvarov, neposlušne vykúkajúcich spod šálu.

-Vidíš, nič sa nezmenilo, som v kurze, ja už nič nečakám.- Žmurkla na mňa, dedko sa pristrčil o jednu stoličku k nám. - Ale ty porozmýšľaj, tento je možno iný, no veľa nádeje ti nedávam, predsa, len niečo skús, budeš banovať ak to neskúsiš, alebo ak ti to nevyjde,- mudrovala len tak úchytkom, lebo sa už venovala osmelenému starkému. Hádala som mu roky, ale to sa mi nikdy nedarilo. Päťdesiat, šesťdesiat, sto?

-Ešte mi nalej,- plasila po blúdiacej ruke dedka, ja neidu iščo rabotati- švitorila ruštinou, čo sa mu očividne

páčilo, asi porozumel aj posunkom, obratom sme mali plné poháriky.

- Tak v piarod !- hodila to do seba, ukázala na prstoch, koľko ešte zvládne. Veď sme mali príplatky aj za spotrebované fľaše.

Po niekoľkých kolách sa mi už bar nezdal ako rozpadnutá chatrč, pomaly sa aj moje nádeje utiahli niekam do prítmnia. Len lesklá tyč ma vábivo volala, až som ju nakoniec poslušne hladila pri zvukoch mojej piesne. Burácajúce pohyby môjho tela ma postupne zbavovali napätia, s pribúdajúcim alkoholom sa mi už nič nezdalo nové a iné.

Všetko bolo v poriadku, upokojujúco do seba zapadalo ako kocky. Aj noc preletela okolo na rukách času, až ma uvítal kút na spanie. Ten som už nevnímala, len som ho spoznala, keď som veľkého maca zovrela do náručia. Môj Mišo. Vedel o všetkom, a predsa ma vždy dokázal uspať, učičíkať.

-Tak vstávaj, ideme na pohovor.- Triasla so mnou ako vždy Nasta. Hlava mi išla odpadnúť pod je energiou.

-Tak skoro, prečo?- roztiahla som tvár do grimasy.

-Neviem, ale podľa výberu a ak ma nos neklame, ja som najstaršia a ty najmladšia, tak preto !- štuchla ma po zvyku do boka, čo ma dôkladne prebralo.

-Myslíš? Koho to zaujíma? -stále som hundrala, ale poslušne som sa poberala za robustnou postavou zahalenou v župane. Cigánske kvety na lesklej látke oživovali steny svojim leskom a farbami, ako sa mihali v odraze zrkadiel na stenách. Ja som popri nich pripadala ako šedivá myš v pokrivenom zrkadle. Kruhy pod očami ma v jednom z nich poriadne vystrašili. To že som ja, tá príšerná vychudnutá stvora? Čo na nej len kosti hŕkajú? Nemala som nikdy rada veľké plochy odrážajúce môj obraz. Postupne sa menil, ja som si pamätala ten z domu, toto tu boli dve rozdielne osoby. Aj v mojich snoch som videla veci len minulé a pekné.

Dlážka pod nami vŕzgala, ani hrubý červený koberec nedokázal tlmiť jej zvuky, dostala zabrat, lebo ako prvý išla naša chlpatá gorila, aj tá niečo vážila. Poľahky nás viedol bludiskom chodieb, rôznych odbočiek, ako sa ich dokázal tak rýchlo naučiť, za jedinú noc? Už som bola popletená, vôbec som nevedela, odkiaľ ,ani kam mám ísť. Poslušne som za nimi cupkala.

-Sem! - Chlpáň otvoril masívne dubové dvere, ktoré akoby nepasovali k okoliu. Vyzerali ako z iného sveta.

Miestnosť bola veľká, zaliata svetlom, ktoré vchádzalo cez jemné čipkované záclony, príjemný vánok ich dvíhal od

plyšového koberca jemných pastelových farieb. Predstavte si, nie červeného! Začudovane som pozerala okolo. Nábytok bol masívny, okrasne vyrezávaný, tmavý, lesklý. Bez jediného prášku. Iný svet. Nevie, ale prvý dojem bol pre mňa zarážajúco iný a príjemný. Po dlhom čase niečo, čo ma pohladilo na duši.

Za dlhým stolom sedel niekde na konci celkom vzadu nový boss. Ustráchané som sa vsunula hneď na najbližšiu stoličku, hlava mi šla prasknúť, nemohla som sa prinútiť ostať stáť. Moje nohy ma nechceli niešť. Nasta si sadla vedľa, akoby ma chcela chrániť. Stehná trčiace z minisukne ledabolo posplietala pod stolom, pevným pohľadom sa zadívala na jeho koniec. Ticho.

Meranie pohľadov z jednej strany na druhú so širokým úsmevom ukončil Angello. Vstal, prešiel k nám, potiahol voľnú stoličku, prisadol si z opačnej strany. Pekné ruky s pestovanými a hlavne čistými nechtami, si založil na operadlo. Niečo mi na ňom vadilo, snažila som sa pozviechať, ostať v strehu, len úporná bolesť hlavy ma nestále zrážala niekam mimo úsudok.

-Ešte mi povedzte, rozumiete dobre taliansky? - uprel na mňa skúmový pohľad, až ma zamrazilo. Bolesť v spánku bola taká úporná, že som sa musela chytiť operadla.

-Bolí, počkaj, niečo ti dám - vstal, kým som sa spamätala, podával mi pohár. - Napi sa !-

Poslúchla som podvedome rozkazovačný tón, naraz som do seba naliala obsah veľkého pohára.

-Nejaká si poslušná! To v papieroch o tebe nie je! - usmial sa a prisadol bližšie - Píše sa, že si mám na teba dávať pozor!- V úsmeve ukázal biele bezchybné zuby.

Neviem, asi som začala lepšie reagovať, opar alkoholu sa z mojej mysle strácal, akoby aj hlava bola ľahšia.

-Čo si mi dal, pomáha to. Je vlastne jedno,- strach sa pomaly strácal, moja stará bojovnosť bola na svojom mieste. Vzchopila som sa. - Aké podklady?-

-Starý pán mi odovzdal papiere od vás, sú tam všetky veci, záznamy, ako a kedy ste prišli, lekárske prehliadky, tvoje úteky, tresty. Bohatý záznam.-

-Aj peniaze a pas?-

-To druhé mám, o peniazoch nič neviem.-

Cica ! Určite sa postarala o seba a poradila starému, ako nás ožobráčiť!

- Mali sme peniaze, zarobené, spísané v takom zošitku, časť vraj posielal za nás domov, zvyšok ukladal.- Vyprskla som, hnev mnou lomcoval. -Vždy po každom úteku som o časť z nich prišla, tvrdo som musela drieť, aby sa výška zápisu dostala na pôvodné miesto. Sú preč?!-

-Tu je pas.- Podal mi knižku, už som zabudla aj ako vyzerá.

Schmatla som ju, ustrašene som ju stískala v upotených dlaniach. Za čo sa však dostanem domov?

-To mi necháš?!- ešte stále som neverila.

-Ty by si tu nebola, keby si chcela, však?-

-Jasné!-

-Už potom rozumiem, prečo si utekala, no čo tie tvoje zranenia?-

-Keď ma chytili, dostala som výchovnú bitku, boss zabudol, že v ruke má nôž,- vyhrnula som si tričko, na pravom boku bolo vidno jazvy, čo sa sami zrástli, boli našťastie plytké, na šitie by som musela do nemocnice, tam by mali otázky, tak to boss riešil po svojom.

-Prečo si sa sem dostala?- modré oči si jazvy skúmavo prezreli.

-Adresa na inzerát v našich novinách bola správna, len som nevedela dobre nemecky, poplietla som si susediace firmy. Hneď mi zhrabli pas. Pár dní o hlade a bitka namiesto jedla ťa načas presvedčí a.....-

-Pas ti nechám, dám aj peniaze na cestu. Ak chceš.-

Pozerala som na Nastu, čo sedela dosiaľ potichu, neplietla sa do ničoho, nechávala veciam voľný priebeh.

-A domov prídem s holým zadkom !- zatiahla som po svojom, to už nemohla vydržať, tak vyprskla smiechom. Začudovane zíval, všetko mu preložila.

-Aký to bol inzerát?-

-Práca servírky.-

-A vieš?-

-Skús !-

-Tak to bude takto, ak uspeješ, budeš pracovať v bare, každý druhý deň budeš mať pol dňa voľno, peniaze ti budem vyplácať vždy v nedeľu po skončení zmeny. Dostaneš....-zo

sumy sa mi zakrútila hlava, horúčkovite som začala počítat za mesiac...do roka...To si môžem nadrobiť ľavou zadnou za čas, čo som stratila. Domov sa vrátim ako kráľovná bez minulosti ,iba s nočnými morami a zlým snom. Dačo za dačo.

- Alebo odíď a žaluj starého za kupliarstvo.- Skúmavo na mňa pozrel. -Ja svedčiť nepôjdem, musíš uznať!-

-Tak večer, v bare z opačnej strany. K tyči už nie.- Víťazoslávne a hlavne konečne aj bojovne som vstala.

Celkom pevným krokom som sa presunula k dverám. Nevieam, čo ma zmenilo, ale hlava mi už celkom znesiteľne

hučala, mohla som si bez obáv vyriešiť, čo ďalej. Tuho som stískala pas.

-Aký je dnes dátum?- cez plece som posunula otázku. Jeho odpoveď mi podlomila nohy, až som sa potkla o prah.

Nalistovala som si dátum pečiatky prechodu cez hranice, z papiera na mňa zízala priepasť času, ktorý bol vyplnený nádejou na lepší zárobok, na mesiac by bolo toho viac ako otec zarobil za rok. Ako v mrákotách ma viedol strážca na izbu, no teraz akosi úctivejšie, jemne ma podopieral, snažil sa aj privrávať. Chcelo sa mi spať. Bude dobre, hučali mi v polosne jeho slová. Bude dobre, boleli ma jazvy ,spomienky, zaspala som. Tvrdo a dlho.

-Spíš ako bábo.- Pomaly som otvárala oči, snažila sa myšlienky usporiadať. Nepostáli a poskakovali bláznivo jedna cez druhú.

- Ja som to vybavila za teba,- chichotala sa Nasta, jej smiech bol istotou, o ktorú som sa mohla oprieť.

-Tu máš háby.- Konečne niečo nové, no teraz až pridlhé na môj vkus.

-Veď v tom nebudem vedieť chodiť,- pohládzala som spodok dlhej sukne, úzkej, s rozparkom. Jemná látka sa pohybom vlnila, bola príjemná. Korzet mi schoval jazvy, aj moju neslávnu minulosť.

- Spokojná?!- skúmavo si ma obzerala. -Počkaj, vlasy zviažeme takto, teraz je to ako tak. Maľuj sa jemnejšie,- zotrela mi náter na očiach. -Kuk, tak ako?-

Zrkadlo mi vrátilo obraz, tak spoločne ja ako pred tým, ale konečne nie šedivá ,no farebná myš!

-Musela som mu povrávať všetko o tebe, ty si ho jedine zaujímala, ja som bola dnes ako sprostredkovateľ alebo tvoja mama.-

-Čo také?! -

-Koľko rečí vieš plynule, koľko hovorovo, koľko písmom.-

-To presne neviem ani ja, čo si povedala?-

-No dačo presne, niečo som si prikráslila, veď ťa skúšať nebude.-

-A on koľko vie?- neodpustila som si uštipačnú poznámku.

-To si zisti sama.- Štuchla ma. -Aj ja som dostala niečo konečne iné.- Zvrátila sa v šatách na úzkych ramienkach až po